

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Egyiptomi csata

Már tegnap is híre ment, mekkora nagy kalamajkában vagyunk. A rabszolgák nem adták fel a harcot, s a görögök után biztos volt benne mindenki, hogy ezúttal győzni fogunk. Kivívjuk az igazságot és a szabadságot. Egyenlőségről álmodni se merünk, kezdetnek az előbbi kettő is megteszi.

Igazság kell, mert olyan nincs, hogy a nagyobb anyagi támogatást kapottak vagy a jobb ismeretséggel rendelkezők vigyenek el mindent, és az sem lehet, hogy olyanok uralkodjanak rajtunk, akiknek egy fikarcnyi beleszólása se lenne az életünkbe. Szenuszer még nálam is harciasabb, biztos a győzelmünkben. Katonai stratégiánkat jó alaposan kidolgoztuk, Antef és Pepi felelősek az ellenség eltereléséért, én pedig összefogom a sereget, és lecsapunk. Antef kicsit fél, pedig csak annyi dolga van, hogy megkörményezze a kintieket, és elvegyüljön közöttük. Pepi bátrabb, rá én is mindig felnézek. Mondom is neki, mennyi erőt és önbizalmat sugároz, s mennyire becsülöm azért, hogy a családja távollétében is ilyen kitartó. Pedig mindenkit otthon hagyott. De miről is beszélek. Nyilván őt viseli meg ez a legjobban, de azért lássuk be: ezzel mindannyian így vagyunk. Már egyikünknek sincs itt a családja, már az egész sereg minden tagja magányos, csak egymásra számíthatunk. Csak egymásra. Olyanok lettünk, mint egymás testvérei. Család helyett család. Antef még nehezen dolgozza ezt fel, neki nagyon sokat jelentenek a háziak. Mindent tőlük tanult. Én kevésbé. Otthon zárkózott voltam, itt nyíltam meg igazán, s itt tanultam a legtöbbet, a többiektől. Ez a háború pedig pontosan felnyitotta a szemem, hogy mennyire semmit nem tudtam eddig a világból. Ahogy nézem Szenuszer elszántságát, ahogy összeeszkábálja a fegyvereinket, s ahogy képes ellenállni a magasabb szintű erőnek, ahogy kinyitja a száját, s kiáll értünk, ráébreszt, hogy eddig semmit sem tudtam. Most kezdek tanulni.

A csapat a megbeszélte ponton és megbeszélte időben találkozott. Tudtuk, hogy ez sorsdöntő csata, rajtunk a világ szeme, mindenütt rólunk hallani, győznünk kell, nem maradhat úgy tovább, ahogy eddig volt. Előkészítettünk mindent. Az sem szegte kedvünket, hogy tervünket akadályozó tényezők, nehéz időjárási körülmények és fáradt katonák kísérték. Szenuszer, Pepi és én buzdítottuk a többieket, hogy ne adják fel, csak egy karnyújtásnyira vagyunk a győzelemtől. Antef bizalma meggingott. Mindenki látta rajta, hogy még az is megfordul a fejében, hogy feladja, vagy ami még rosszabb, átadja magát az ellenségnek. Nyűgös volt, napok óta nem aludt semmit, és ez kihatott ránk is. Volt egy holtpont, amikor azt gondoltam, én is elvesztem a hitemet. De szerencsére olyan gyorsan átfutott ez az agyamon, hogy már el is érkezett a döntő ütközet ideje.

Pont úgy történt minden, ahogy számoltunk. Túlerőben voltak, harciasak, képzettek, méltó ellenfelek. De mégis ott lebegett előttünk a korábban kitűzött cél, nem nyerhetnek ellenünk. Ki fogjuk vívni a szabadságunkat, s ha még akár az is megadatik, hírnevet szerzünk. Mondjuk, ez hiányzott a legkevésbé, talán csak Szenuszer vágyott valamiféle elismerésre, s arra, hogy az egész világ rettegjen ezután tőlünk. Én már fel sem fogtam, mi van. Kezembem a fegyverekkel, elszánva arra, hogy vért ontsak a szabadság nevében, hirtelen átfutott az agyamon, hogy talán itt az utolsó lehetőség, hogy a világtörténelemben írjam a nevem, s mindezt egy jó cél érdekében.

Ők jöttek először, támadtak, ostromoltak, nekünk pedig a védelem és a villámhárítás a gyengénk, ezt jó alaposan kihasználták. De az összetartásunk, taktikai és lelki erőnk kifogott rajtuk. Amint feléledtünk az első pofon után, visszavertünk. Nagyon odatettük magunkat. Még Antefet sem láttam így küzdeni soha. Látszott, hogy az övéért is vívja a harcot, látszott, mennyire sanyarú sorsú körökből származik.

Mindannyian életben maradtunk. Szenuszerre néztünk, vártuk, hogy kinyögi végre, mi lesz. Ezzel elértük a győzelmet vagy sem? Küzdenünk kell-e még tovább, vagy sem? Annyira hirtelen történt minden, hogy azt se tudtam egy pillanatra, hogy

álmodom-e, vagy ez a valóság? Délután négy óra volt, s tudtam, hogy időben már véget ért a csata, de nem éreztem, hogy túllennénk rajta. Antef sírt. Zokogott. Arra gondoltam, hogy valami olyan veszteség ért minket csata közben, amit észre se vettem, annyira el voltam foglalva saját magammal, s iszonyatosan elszégyelltem magam. Csak hirtelen azt vettem észre, hogy Szenuszer vigasztalja Antefet, lelket próbál önteni belé, Pepi meg nekem magyaráz, hogy hogy tehettem ezt. De annyira ködös volt az egész, hogy nem értettem, miért támadt nekem.

Ekkor hallottam ketyegni az órát, pontban négyet ütött. Anya megjött, Antefért is eljött a nagymamája, Pepi meg folyamatosan magyarázta nekem, hogy kikaptunk, a nagycsoportosok római jelmezei és fegyverei nyerték a történelmi rajz- és jelmezversenyt. Alulmaradtunk. Pedig három alvásidőt is erre fordítottunk, teljesen egyedül. Még ezeket az egyiptomi neveket is magunkra akasztottuk.

Majd jövőre, középsoben újra indulunk, keresztes lovagoknak öltözve...

*A MEBT és VERSLISTA által kiírt, „Az én Egyiptomom – 2010/11”
c. irodalmi pályázaton a fenti írás I. helyezést ért el!*

Amszterdami látomás

Bűnös mámorban
malom tövénél színes
tulipánhajítás.

Derült égből

Vihar áztatta
szennyest. Könnyes kiáltás:
„Miért hagyta el?”

Francia irodalom – 2 kredit

Francia irodalom szakos egyetemista barátaim, a szőke kölyök meg a bőgyös vörös megmagyarázhatatlan vonzalmat érezte a temetők iránt. Nem is az elhunyt ősök iránti tisztelgés vezette őket városról-városra, országról-országra a temetőkbe, hanem a sajátos atmoszféra. Igen, ez furcsa dolog, de a temetők békés hangulata valahogy elvarázsolta főhőseinket, és a legabszurdabb helyzeteken voltak képesek röhögő görcsöt kapni, vagy épp megbotránkozni, esetleg félni.

A történetet én is csak szegről-végről hallottam, ezért előre is elnézést kérek, ha nem lesznek pontosak a részletek, ne adj isten, saját fantáziám megtoldja egy kicsit a történetek igen izgalmas leírását. Hőseink szinte megrohmozták a párizsi Père-Lachaise temetőt a metróból kiérve. Az idő tökéletes egy kis híres halottakkal való fotózkodáshoz. Csöpörög, a szél nem fúj, még a jelzőtáblákat sem rezgeti, amelyek elvezetik hőseinket kedvenc híres halottaikhoz. Nagy koponyák vannak itt eltemetve. És nem csak franciák. A kezdeti sikertelenség után, amikor csak francia tucatnevekkel találkoztak a sírfeliratokon, az első felbukkanó híres ember meghozta az elszántságot néhány jól beállított fotó elkészültéhez. Megtalálták Balzacot, akinek emelvényes sírján díszes szoborportré állt.

- Hát ezek a furcsa szerzetek meg mit vigyorognak? – gondolta magában Balzac. – Nincs jobb dolguk, mint fotómasinájukkal itt rontani a levegőt? Biztos vagyok benne, hogy csak a pénzért teszik. Eladják majd jó pénzért a képeket, ahogy Rastignac is üzletet kötött az ördöggel. Pedig tudhatnák, hogy a kapzsiság nem vezet jóra. De csak rájuk kell nézni. Akik ilyen kihívóan képesek festeni a hajukat, azokról mindent el tudok képzelni.

A fiú egy kicsit mintha megsértődött volna Balzac elmélkedésén, de a lány lelkesedése, hogy újabb halott hírességekkel találkozzanak, elfeledtette ezeket a gondolatokat. Az orruk előtt becsapódó döglött galamb sebességével vetekedve bukkant fel előttük a következő lakó, a csöndes Marcel Proust. Az ő sírja egy fekete kocka, tele virággal, nem érezni benne a rohanást

az eltűnt idő után. De valaki azért egész biztos Proust nyomában járt, ha más nem, Krúdy Gyula, mert igencsak rátört a pánikroham hőseinket meglátva.

- Azonnal hagyjátok abba a bizonyítékok készítését! – ripakodott rájuk. – Ne kövessetek, ne akarjátok megtudni, ki vagyok.

A prousti ámokfutás után meglátták a következő sírt, egy hatalmas druida kőoszlopot, fekete véséssel. Apollinaire sírja volt ez, aki a korábbiak után meglepően kedvesen fogadta látogatóinkat:

- Biztosan a macskák a falon a nemdehogymiértbizonyára színes tarka ecsetvonások a látomás a képzelet a sűűűűűűű.

- Nem tudom – felelt rá a lány, és továbbálltak.

Amikor már kezdtek rádöbbenni hőseink, hogy ez a temető más, mint a többi, s ennek a temetőnek a lakói nem biztos, hogy olyan szívesen fogadják őket, mint másutt, hangos kacagás hallatszott az egyik sír felől. Moliere és LaFontaine veszekedett egymással. Elzárva a többiektől, egymásra néző páholyokban ücsörögtek, és kacagtatták a másikat, miközben igencsak erős érvekkel bombázták egymást a vitában. Kezdett az egész félelmetessé válni.

- Azt hiszem, ki akarok menni – mondta a fiú.

- Én pedig azt, hogy nem szeretnék több temetőt látogatni valaha is – így a lány.

- Maradjatok még, ne féljetek – szólította meg őket a különös pózban kőbe vésett Oscar Wilde. De ez csak olaj volt a tűzre. Úgy megijedtek, hogy megindultak a kijárat felé, irtózva mindentől, amit eddig a világról tudtak vagy hittek. Itt egy egészen más világ tárult eléjük. Legalábbis én úgy hallottam a történetet. Itt a feje tetejére fordult minden, az irodalom élő egyenes adásban a képükbe szállt, és nem a hulló falevelek. Az egyetlen megoldás a menekülés maradt. Így is tettek. A kijáratnál még hallatszott Edith Piaf ... „sűrű bocsánatkérése”, a Non, Je ne regrette rien, de tudták, hogy csak szórakoznak velük.

- Megyünk még valahova ezek után?

- Mára még a Pantheont terveztük. Ott van Camus, Voltaire és Rousseau kriptája is.

- Azt hiszem, kihagynám, ha nem gond.